

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4286/2568

นางสาว น. โจทก์ นาง ล. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 177, ป.อ. มาตรา 180, ป.วิ.พ. มาตรา 144

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จะเป็นความผิดฐานเบิกความเท็จหรือฐานนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จนั้น ต้องได้ความว่า บุคคลที่ถูกฟ้องเข้าเบิกความอันเป็นเท็จหรือนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีต่อศาลแล้ว เมื่อปรากฏว่าในคดีที่ศาลแพ่งอนุญาตให้จำเลยทั้งสิบสี่เบิกความในชั้นไต่สวนคำร้องขอถอนฟ้องไปแล้ว ในที่สุดศาลแพ่งมีคำสั่งว่าจำเลยทั้งสิบสี่ดำเนินกระบวนการพิจารณาเข้ากับคำร้องขอถอนฟ้องในคดีก่อน ต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา 144 ไม่รับวินิจฉัย และมีคำสั่งยกคำร้อง อันเท่ากับศาลแพ่งยกคำร้องในปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนว่าคำร้องของจำเลยทั้งสิบสี่ไม่อาจรับวินิจฉัยได้ตั้งแต่แรกในชั้นยื่นคำร้อง ดังนั้น คำเบิกความและการนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานของจำเลยทั้งสิบสี่ที่ดำเนินไปหลังจากยื่นคำร้องยอมเป็นการเสียเปล่าไม่มีผลเป็นการเบิกความและการนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานเหมือนดังเช่นคำร้องขอที่ศาลรับไว้พิจารณา ถือได้ว่าจำเลยทั้งสิบสี่ไม่เคยยื่นคำเบิกความและเข้าเบิกความเป็นพยานต่อศาลชั้นต้นในคดีดังกล่าว รวมทั้งไม่เคยนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานมาก่อน การกระทำของจำเลยทั้งสิบสี่ไม่อาจเป็นความผิดฐานเบิกความหรือฐานนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จตามฟ้องของโจทก์ได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสิบสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 177, 180 ศาลชั้นต้นไต่สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีไม่มีมูล พิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน โจทก์ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์อนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติได้ว่า โจทก์เป็นเจ้าหนี้ของนางสฤติพรกับนายณพรัตน์ ตามคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ 338/2562 ของศาลแพ่ง ซึ่งศาลพิพากษาให้ชำระหนี้ตามคำพิพากษา 527,630.68 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีของต้นเงิน 448,434.77 บาท นับแต่วันที่ 9 สิงหาคม 2561 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ แต่ลูกหนี้ทั้งสองไม่ชำระหนี้ โจทก์จึงนำเจ้าพนักงานบังคับคดีที่ดินหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ก) ราคาประเมิน 2,935,966 บาท ออกขายทอดตลาด เพื่อนำเงินที่ได้มาชำระหนี้ตามคำพิพากษา แต่ที่ดินมีชื่อของจำเลยทั้งสิบสี่ครอบครองเป็นเจ้าของร่วมกับนางสฤติพร ลูกหนี้จำเลยทั้งสิบสี่ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องต่อศาลแพ่งเมื่อวันที่ 11 ตุลาคม 2562 ว่า แม้เป็นกรรมสิทธิ์รวมแต่ได้ครอบครองเป็นส่วนสัดของแต่ละคนแล้ว ศาลแพ่งมีคำสั่งว่าจำเลยทั้งสิบสี่ต้องยื่นคำร้องขอถอนฟ้องต่อศาลที่ออกหมายบังคับคดีภายใน 60 วัน นับแต่วันที่มีการยึดทรัพย์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 323 เมื่อเจ้าพนักงานบังคับคดียึดทรัพย์ตั้งแต่วันที่ 24 กรกฎาคม 2562 จำเลยทั้งสิบสี่ยื่นคำร้องวันที่ 11 ตุลาคม 2562 จึงพ้นกำหนด 60 วัน นับแต่วันที่ยึดทรัพย์จึงให้คงไต่สวนและยกคำร้อง ตามคดีสาขาหมายเลขแดงที่ พก 20/2562 ของศาลแพ่ง ต่อมาวันที่ 23 ธันวาคม 2562 จำเลยทั้งสิบสี่ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องอ้างเหตุ

ทำนองเดียวกับคำร้องขอถอนส่วนในคดีก่อน ศาลแพ่งรับไว้พิจารณาตามคดีสาขาหมายเลขดำที่ พก 28/2562 โดยจำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 เบิกความในวันที่ 24 สิงหาคม 2563 จำเลยที่ 6 ถึงที่ 14 เบิกความในวันที่ 1 เมษายน 2564 และจำเลยที่ 9 เบิกความในวันที่ 17 ธันวาคม 2564 ต่อมาวันที่ 17 มกราคม 2565 ศาลแพ่งมีคำสั่งให้ยกคำร้องของจำเลยทั้งสิบสี่ด้วยเหตุว่าเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำ ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 144 ตามคดีสาขาหมายเลขแดงที่ พก 1/2565 มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยทั้งสิบสี่ กระทำความผิดฐานเบิกความเท็จและฐานนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จในคดีสาขาหมายเลขแดงที่ พก 1/2565 ของศาลแพ่งหรือไม่ เห็นว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 177 วรรคแรก บัญญัติว่า "ผู้ใดเบิกความอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีต่อศาล ถ้าความเท็จนั้นเป็นข้อสำคัญในคดี ต้องระวางโทษ..." และมาตรา 180 วรรคแรก บัญญัติว่า "ผู้ใดนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดี ถ้าเป็นพยานหลักฐานในข้อสำคัญในคดีนั้น ต้องระวางโทษ..." ดังนั้น การที่จะเป็นความผิดฐานเบิกความเท็จหรือฐานนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จ นั้น ต้องได้ความว่า บุคคลที่ถูกฟ้องเข้าเบิกความอันเป็นเท็จหรือนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีต่อศาลแล้ว เมื่อปรากฏว่าในคดีสาขาหมายเลขแดงที่ พก 1/2565 ที่ศาลแพ่งอนุญาตให้จำเลยทั้งสิบสี่เบิกความ ในชั้นไต่สวนคำร้องขอถอนส่วนไปแล้ว ในที่สุดศาลแพ่งมีคำสั่งเมื่อวันที่ 17 มกราคม 2565 ว่าจำเลยทั้งสิบสี่ดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำกับคำร้องขอถอนส่วนในคดีก่อน ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 144 ไม่รับวินิจฉัย และมีคำสั่งยกคำร้อง อันเท่ากับศาลแพ่งยกคำร้องในปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนว่าคำร้องของจำเลยทั้งสิบสี่ไม่อาจรับวินิจฉัยได้ตั้งแต่แรกในชั้นยื่นคำร้อง ดังนั้น คำเบิกความและการนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานของจำเลยทั้งสิบสี่ที่ดำเนินไปหลังจากยื่นคำร้องยอมเป็นการเสียเปล่าไม่มีผลเป็นการเบิกความและการนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานเหมือนดังเช่นคำร้องขอที่ศาลรับไว้พิจารณา ถือได้ว่าจำเลยทั้งสิบสี่ไม่เคยยื่นคำเบิกความและเข้าเบิกความเป็นพยานต่อศาลชั้นต้นในคดีดังกล่าว รวมทั้งไม่เคยนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานมาก่อนเลย การกระทำของจำเลยทั้งสิบสี่ไม่อาจเป็นความผิดฐานเบิกความหรือฐานนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จตามฟ้องของโจทก์ได้ เทียบนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4111/2566 และ 3200/2531 เมื่อวินิจฉัยดังนี้แล้ว คดีจึงไม่จำต้องวินิจฉัยฎีกาข้ออื่นของโจทก์ เพราะไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลง ที่ศาลล่างทั้งสองเห็นว่าคดีโจทก์ไม่มีมูล และพิพากษายกฟ้องมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผล ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

นพรัตน์ กลิ่นรัตน์ · ภทริกา จุลฤกษ์ · นิรัตน์ พุกาญจนานนท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4286/2568>